

Verlag Internationale Documentaire Filmfestival 'Vision du Reel' Nyon

22-28 april 1997

door Paul Cohen

Nyon is een keurig aangelegd, opgepoetst en saai stadje aan het meer van Genève. Tijdens het filmfestival kan men tussen de lokale bevolking de festivalgasten er zo uitpikken en s'avonds moet men door totaal verlaten straatjes toch nog even zoeken naar de hot spot in de catacomben van het erg oude maar netjes gerestaureerde kasteel, waar het filmpubliek aan de witte wijn zit te lurken. Daar is het heel gezellig. Dit is een festival van menselijk formaat: men verdrinkt niet in de menigte en kan elkaar dagelijks beter leren kennen. Ook in de festivaltent struint de gebruikelijke mix van filmmakers, toeschouwers en festivalorganisatoren in hun gebruikelijke donkere kleding vredig door elkaar. Wij werden als regisseurs in comfortabele kamers ondergebracht en op diverse borrels van sponsors uitgenodigd waar men met de collega's over de getoonde films kan kletsen en indien gewenst deze of gene 'acquisiteur' kan aanklampen vanwege commerciële doeleinden. Dan wordt het opeens weer echt werk. Door het succes van *De Winnaars* kwam een aantal inkopers gelukkig naar mij toe. De film gaat over vier musici die ooit de grootste muziekprijs ter wereld hebben gewonnen en nu helemaal niet meer zo beroemd zijn. De film werd zeer enthousiast ontvangen door zowel vakgenoten als publiek en werd getipt als een van de prijswinnaars.

De programmeur van het Documentaire Festival in Leipzig wilde de film absoluut hebben. Johan van de Keuken die eveneens in Nyon was met zijn overweldigende film *Amsterdam global village* vertelde mij dat de

man van de WRD geïnteresseerd was in mijn film en dat ik hem maar eens een handje moest schudden. Ook ARTE en vooral de Zwitserse televisie toonden warme belangstelling. Een bioscoopprogrammeur uit Zürich hoopte de film een keer te kunnen vertonen en vroeg mijn visitekaartje. Wat aandacht betreft viel er dus niets te klagen. De paneldiscussie met andere documentairemakers liep uit op een schijndebat over wat je wel en niet kunt regisseren bij een documentaire. Het werd een gezellige polarisatie met hier en daar een stemverheffing over een onderwerp dat in wezen geheel individueel is. De kwestie 'als een soort dictator regisseren' of 'alles laten gebeuren' is niet echt relevant. Ik was niet van plan tot het einde van het festival te blijven want na een paar dagen rondlopen en praatjes maken wil ik wel weer normaal aan het werk. Laura Gyorik, die de organisatie goed in handen leek te hebben, vroeg of ik met het oog op de prijsuitreiking niet een paar dagen extra wilde blijven. Het leek mij minder vervelend om voor een eventuele prijs nog een keer terug te moeten komen, dan op enigszins hete kolen te moeten 'wachten' en dan geen prijs te krijgen. Eenmaal terug in Amsterdam kreeg ik een telefoontje dat *De Winnaars* twee prijzen had gewonnen: de Prix du Long Metrage voor de beste lange film en de Prix du Public, de publieksprijs. Met de eerstvolgende vlucht kwam ik nog net op tijd aan in Nyon. Vanuit de taxi werd ik direct het podium opgetrokken, om als laatste de prijzen in ontvangst te nemen. De timing was wat ongelukkig. Een vroegere juryuitslag was wat prettiger geweest. Maar dat is nu echt een luxe-probleem. De publieksprijs vond ik de grootste eer •

